

MECANICII '61

POLIBUC

O nouă și continuă
provocare

Foaie de suflet lunară a Asociației "Promoția '61 MECANICĂ"

Anul 2 Nr. 5 • mai 2006 • serie nouă

Apare în fiecare ultimă joi a lunii

Editorial

Nostalgii

"Adunătură de mecanici"

Mini-jurnal de vacanță cu
români pe coasta bulgară

În Panteonul dascălilor

George Băranescu

Curriculum Vitae

Ion Stănescu

Concursul nostru

Fotografii de copii

In memoriam

Mihai Berciu

Correspondență

La mulți ani

Adrese de e_mail

Nostalgii

Nicolae Enescu

Acum "un secol" - deși au trecut doar 45 de ani - ne pregăteam să încheiem un ciclu din viața noastră, cel atât de regretat ulterior, când ne doream să mai fi fost studenți. Atunci, însă, eram cuprinși de febra finalizării proiectelor de diplomă și ne făceam planuri despre cum va fi în "câmpul muncii".

Dacă ne uităm în oglindă, vedem ce mult timp a trecut de atunci; dacă privim în interiorul nostru, parcă a fost ieri. Mă întreba mai anii trecuți o asistentă cam la ce vârstă mă simt, dacă nu mă uit în oglindă. I-am răspuns: mă simt de 17 ani, dar parcă puțin mai conștient că trăiesc. Acum n-aș mai spune la fel... Evenimente ulterioare m-au făcut să mă simt bătrân... Dar, încerc să fiu optimist și la asta mă ajutați mulți dintre voi, dragii mei colegi, prin prezența voastră la întâlnirile lunare sau prin mesajele pe care le primesc din multe colțuri ale lumii. Și de ce nu, atunci când aflu indirect vești despre trăirile voastre...

Mă gândeam mai deunăzi, că viața ne rezervă surprize postfestum, căci pe mulți dintre voi v-am cunoscut cu adevărat, numai după ce nu am mai fost împreună în facultate. Atunci când eram colegi, eram prea tineri și ne apreciam între noi destul de superficial, după criterii copilărești de multe ori. Sigur, multe prietenii dintre cele înfiripate atunci au rămas și au căpătat consistență mai târziu, dar cu mulți colegi abia schimbam câteva vorbe. De multe ori ne uimeau manifestările frivole sau teribiliste ale unora dintre noi, pe care mai târziu le-am taxat ca "ale tinereții valuri". Adevărata valoare umană s-a evidențiat mai târziu și nu a depins neapărat de notele de la școală...

Dar să mă refer acum la sufletele care transmit căldură celor din jur, gata oricând cu o vorbă bună sau cu o mână de ajutor. Sunt tentat să dau exemple, dar sunt mulți cei la care mă gândesc acum și nu vreau să transform aceste câteva rânduri, într-o dare de seamă de la o ședință de partid, chiar dacă partidul este "Mecanicii 61"! Celor care sar în ajutorul colegilor, material sau cu o vorbă de

încurajare, celor cărora le pasă de cel de alături, coleg sau “samaritean”, le adresez omagiul meu, fiind și eu printre cei care au primit încurajări în momente de durere sufletească și derută.

Vouă, dragii mei colegi, vă adresez un “mulțumesc din tot sufletul!”.

Să mă întorc la cei care ne întâlnim în ultima joi a fiecărei luni, ocazie din care eu “trag o dușcă de optimism”. Privind unele dintre fotografiile pe care le facem cu această ocazie, un străin ar vedea o *adunătură* de oameni în vârstă, dar noi, privindu-ne, îi revedem cu ochii minții pe tinerii care eram, chiar dacă ambalajul este modificat, mai mult sau mai puțin. Întâlnirile care marchează aniversări ale absolvirii facultății, precum cea care urmează în septembrie anul ăsta, au darul de a ne apropia mai mult, de a ne face să simțim că aparținem unei promoții de excepție a Politehnicii, atât ca pregătire profesională, cât mai ales prin relațiile umane stabilite între noi. Nu pot să nu-l evidențiez pe Bone, care pe lângă organizarea unor întâlniri la malul Dunării, a extins “oferta”, organizând câteva revelioane de pomină pe vapoarele pe care le patrona ca “director absolut”. Iată că acum regretăm, din punctul nostru de vedere, că el nu mai este în activitate, dar în ceea ce-l privește, a făcut desigur un lucru necesar, renunțând la o muncă în care uzura începe să se simtă după 27 de ani de directorat.

Apropo, sâmbăta trecută (13 mai) am făcut o vizită familiei Bone, împreună cu Radu Stoian și cu cei doi nepoți ai mei, Ștefan și Radu, la “moșia” lor din Slobozia de Giurgiu. De fapt, plecasem din București să vedem cât a crescut Dunărea, mai ales că era o zi frumoasă, cum puține am avut în primăvara asta. Până la urmă am stat la un pahar de pelin roșu și o discuție

între prieteni, sub cireșul din curtea lui Bone. (Am fost invitați să participăm la cules de cireșe peste vreo două săptămâni, când vor fi coapte). Și așa de bine ne-am simțit, că nu știu cum a trecut timpul...

Cele pe care le-am scris, simțindu-le până-n vârful degetelor, aș vrea să fie o **invitație pentru o participare** cât mai numeroasă, la întâlnirea de la malul mării, din septembrie, pentru că acum se cam răresc ocaziile de a fi împreună, căci unii dintre noi - parafrazând un cântec “... *fug în rai pe geam...*”. Să fim realiști și să trăim cât mai deplin ziua în care ne trezim dimineața!

Și să nu uităm excursia pe Dunare din 2002 când, stând mai mult timp împreună, relațiile dintre noi au devenit mai stabile, iar pentru “unii” au contribuit la crearea unui cuplu fericit... Sperăm să mai facem și excursii împreună, să ne simțim bine și să încercăm ca, în alt context, să readucem între noi atmosfera din timpul studenției noastre!

Va sărut!

Parteneri de vânătoare.

ADUNATURA DE MECANICI

Mini-jurnal de vacanță cu români pe coasta bulgară

- pseudo tratat de geografie turistică comparată -
partea I - Balcik și Cap Kaliakra

Adrian Popa

Ca răspuns la o idee a lui Stănelu Bone de a vizita în grup Balcicul, Riri Pop a venit la ultima din întâlnirile noastre din acest an, cu propunerea de a se organiza o excursie pe litoralul bulgar. Bineînțeles că beleaua a căzut pe umerii unuia dintre «proștii promoției», adică cei care traduc în faptă dorințele colegilor.

Entuziasmul manifestat la lansarea ideii s-a dovedit a nu avea un suport prea serios, deoarece când s-a trecut la înscrieri concrete (cu banii jos pentru avans) numărul amatorilor a fost redus. Însă, «inițiatorii» și «susținătorii» și-au ținut vorba și nucleul de turiști «înrațiți» a fost la datorie: Stănelu Bone, Riri Pop, Mirel Vanca, Adrian Popa, Dan Mihălcescu – cu soțiile și burlacul perpetuu Radu Stoian. S-au grupat pe trei mașini (BMV-ul lui Stănelu, Nissan-ul lui Riri și Matiss-ul lui Radu). S-a mai lipit de grup un Renault tot-teren, cu cinci persoane la bord, dintre care doi vorbitori de bulgară – unul fiind australian, concitadin cu Argireanu al nostru.

Acesta a fost grupul prezent la întâlnirea din aprilie, care fusese decretată unanim a avea loc la Albena.

Cu ocazia week-end-ului, care a inclus și **1 Mai**, plajat în acest an în „Săptămâna Luminată”, firmele de turism s-au întrecut în a oferi mini-vacanțe care mai de care mai tentante.

Am optat pentru oferta firmei de turism *Vacanța*, și am beneficiat de „produsul turistic” numit **un sejur de trei zile la Albena** în Bulgaria (prima apreciere: „pachetul de servicii turistice” în stațiunea bulgară se oferea ca cel mai ieftin, în comparație și cu cele din stațiunile de pe litoralul românesc!).

„Zarurile fiind aruncate” (adică biletele plătite, rezervările făcute și vaucerele în buzunare) cei 16 turiști, îmbarcați în patru autoturisme, erau prezenți vineri 28 aprilie curent la Vama Giurgiu, pregătiți pentru trecerea frontierei.

Se impune aici o paranteză: dacă taxele de trecere

a frontierei româno-bulgare n-ar fi așa de aspre („carte verde”, taxă de drum, taxă de dezinfecție, taxă de pod), ceea ce se constituie într-o adevărată măsură protecționistă de stat, cred că iubitorii litoralului Mării Negre l-ar alege pe cel bulgăresc și nu pe cel românesc, într-o proporție covârșitoare. În cazul nostru, aceste taxe au reprezentat aproape 25 de procente din costul excursiei.

Și încă o nedumerire (tot paranteză): oare organele administrației locale și nu numai (fiind vorba de un punct de trecere al frontierei românești către Bulgaria, Grecia, Turcia ș.a.) nu sunt interesate de aspectul traseului până la vama nouă (fie de la vama veche, fie prin Oinac), care actualmente este sub nivelul estetic al traversării unei gropi ecologice de gunoi din oricare din țările „Europei”, în care vrem să intrăm?! Ce „look” oferă România (sau poate Giurgiu – nu suntem în măsură să delimităm competențele) celor care iau contact cu țara noastră, intrând prin această poartă de acces?!

Dar fiindcă ne-am propus să tratăm **comparativ** acest compendiu de geografie turistică, trebuie să consemnăm că nici la vecini, intrarea în Ruse nu-i mai triumfală.

Acestea fiind zise, să abordăm subiectul, adică să consemnăm jurnalier, periplusul eroilor noștri.

Odată aflați pe teritoriul bulgăresc, depășim Ruse, ocolindu-l pe centură și ne angajăm pe drumul spre Șumen (presărat cu gropi și porțiuni „râcâte” în vederea reparării, precum șoselele din România) pentru a ajunge în autostrada Sofia-Varna. De aici – fără a „pătrunde” în orașul cel mai important al Bulgariei la Marea Neagră – ne încadrăm pe șoseaua cea mai periferică, accesăm traseul rutier spre Nord, paralel cu țărmul (dar nu cel mai apropiat de coastă). Ajungem curând la **Albena**, după ce am lăsat – în goana mașinii – neonorate „invitațiile” indicatoarelor de pe partea dreaptă a șoselei spre stațiunile „Sfinții Constantin și

Elena”, „Drujba”, „Nisipurile de aur”. Găsim cu ușurință hotelul nostru, **Caliopa**, hotel de trei stele,

plasat chiar pe plajă, cu terenuri de tenis și piscină, pregătit a-și primi oaspeții precum în luna august.

Albena – după spusele localnicilor – a beneficiat de o reglementare juridică restrictivă, în ceea ce privește „libertatea” amplasării și construirii haotice de noi hoteluri private, așa cum din nefericire am văzut – în zilele următoare – în stațiunile mai vechi dinspre Varna (amintite mai sus), unde zelul pentru noile construcții a întârziat reparațiile și pregătirile pentru noul sezon a celor mai bătrâne, până la lăsarea în paragină. Ne-a impresionat la Albena, simțul gospodăresc al autorităților turistice: gata să deschidă deja sezonul. Totul era pregătit. De la plajele amenajate, de la parcul de distracții „Luna Park” și restaurantele de pe plajă (deja răsunând de cântecele veselilor petrecăreți) până la hotelurile super-comfortabile, curate, cu servicii de clasă (de la „recepție” la curățenia

cotidiană în cameră), indiferent că era vorba de hotelul emblematic al stațiunii („Dobrudja”) sau de gazda noastră (hotel Caliopa), cu servirea micului dejun și cinei la restaurantul „Slavianka” (cu un „bufet suedez” bogat în varietatea produselor culinare și de o calitate excelentă, atât a acestora, cât și a serviciilor).

Pentru noi Albena reprezintă „placa turnantă” pentru „escapadele” noastre către Balcik, Kaliakra și Nesebăr (puncte „obiective” stabilite încă din țară).

Primul obiectiv, **Balcik**-ul este la doar 17 Km de Albena. Drumul până acolo îți oferă încă o dată prilejul să admiri cu invidie – prin comparație cu litoralul românesc al Mării Negre – înfrățirea peisagistică a muntelui cu marea, dispunerea vilelor din stațiuni sau caselor din localități în terase. Balcikul nu face decât să întărească această impresie. Străzile înguste care coboară în serpentine, separă rândurile de case paralele cu țărnul și orientate cu fațadele spre mare. După ce ajungi la o parcare, ce reprezintă punctul „terminus” al auto-traseului, se parcurge perpedes o străduță cu dughene cu suveniruri și mici locante (unele-și zic restaurante) care coboară până la intrarea în „Dvoreț” („Palat”). Pentru turiștii care au mai trecut pe aici (unii dintre noi – pentru prima dată – în 1968, pe vremea când ONT-ul organiza excursii de o zi sau două în Bulgaria pentru „sezonisții” din stațiunile românești de pe litoral), o surpriză plăcută este numărul mult mai mare de turiști, precum și grija acordată de autorități punerii în valoare a unei perle ce ar fi fost păcat a nu fi exploatată.

După ce plătești biletele (pentru două obiective – la case diferite – ce se regăsesc în aceeași împrejurime: „Palatul” și „Grădina de cactuși” – filială

a Grădinii Botanice din Sofia), cei doi portari te poftesc prin semne să intri (de abia la ieșire îți fac dovada cunoștințelor lor de limbă română).

De acum, emoțiile se succed, provocate de surprizele oferite ochiului de acest mic colț de rai, precum căderile de apă pe stâncile „aruncate” dumnezeiește în coborâșul lor spre mare. Ce să admiri mai întâi: parcul – în totalitatea lui – care încântă prin naturalețea pe care nu bănuiești că-i rezultatul minții și muncii omenești, grădinile de flori, castelul în sine (pretențios numit „palat”), ochiurile de apă (unele destinate nuferilor), podețele peste pârâiașe, panorama golfului?! Pentru a te convinge de mirificul locului e musai să vezi cu proprii ochi (nu vrem a fi acuzați că facem reclamă Bulgariei turistice). Orice fotografie e doar o palidă replică a acestei minuni, nu numai a naturii, pentru că ea a fost creată de

geniul uman. Iar numele acestui geniu – sau cel puțin a celui care a inițiat și condus pas cu pas această capodoperă – este Regina Maria a României.

În 1921, Regina Maria – care vizita ținuturi românești, printre care și Cadrilaterul – însoțită de un apropiat membru al curții regale, ce cunoștea bine Balcikul unde cumpăraseră cu un an în urmă un hectar de pământ – a poposit în „Orașul alb” și s-a îndrăgostit „la prima vedere” de acest loc dintre stâncile de calcar și micul golf, de arborii seculari, de câmpurile pline de flori. Primește în dar acel hectar de pământ drept recompensă pentru pasiunea făcută pentru acele locuri – la care adaugă prin proprie cumpărare mori, vii, livezi, ajungând la un domeniu de 35 de hectare. În 1924, demarează lucrările de construcție a „palatului” și de amenajare a grădinilor acestuia. Regina își alege echipa: arhitecții italieni Amerigo și Augustino – pentru „palat”, arhitectul – grădinar elvețian Jules Jeanni – care lucrase pentru țarul Nicolai al II-lea la amenajarea grădinilor de la Țarskoe Selo, arhitectul Denis Gaetano – pentru capelă, în care a fost depusă inima reginei după moarte. Tot ce s-a construit, alegerea amplasamentelor, integrarea aleilor cu coloane romane, compoziția arhitecturală amalgamată a castelului (o moschee orientală cu un minaret în mărime naturală, un pavilion de baie romano-arab), a capelei Sfânta Fecioară, a grădinilor (care s-a dorit – ca prin numeroasele „cărări” cu trepte pe sub porticuri și chiar cvasi-grote – să creeze un efect similar cu labirintul Regelui Minos din Creta, iar aleile flancate de covoare de flori și oglinzi de apă să amintească de grădinile maure din la Alhambra din Spania) s-a

întâmplat sub supravegherea și îndrumarea Reginei Maria. În 1927, palatul și împrejurimile aparținătoare erau gata să-și primească oaspeții (din păcate, era anul morții regelui Ferdinand). Mare protectoare a artelor, a găzduit la Balcik mulți scriitori, pictori, oameni de cultură – în general. La moartea sa, în 1938, Regina a dorit ca inima să-i fie conservată într-o nișă din „Cuibul de liniște”. Pe 8 septembrie 1940, când devenise clar că Dobrogea de Sud va fi retrocedată, inima Reginei a fost transferată în România.

Iată de ce românii fac pelerinaj la Balcik. Ceea ce ne-a surprins plăcut (mai ales pe

„bătrânii” care mai fuseseră pe aici în urmă cu 20-30 de ani) au fost pliantele, broșurile de prezentare, bine documentate și elogioase la adresa Reginei Maria (n-ar fi putut fi vorba de așa ceva atunci!)

Prin acest act de cultură, vecinii bulgari fac dovada că merită „intrarea în Europa”.

După ce am vizitat și „**Grădina de cactuși**”, unde se spune că nu există zi în care să nu fie cel puțin un cactus în floare, ne-am îndreptat spre ieșire, trecând prin „Arcul” porții. Grupuri după grupuri (multe de elevi cu profesorii lor) de vizitatori continuau să intre, mulți dintre ei fiind români.

După plata parcării, părăsim Balcikul – despre a cărui veche istorie (Dionysopolis – de pe vremea împăraților greci, romani și bizantini, Kruni – de pe vremea tracilor, care însemna „Locul Izvoarelor”) am omis a vorbi, fiind furați de atracția pentru „istoria românească” a „Cuibului de Liniște”.

Porniți din nou la drum pe „ruta de sus” (adică nu direct prin localitățile de pe țărm, precum Kavarna) ne îndreptăm spre **Cap Kaliakra**. Mergem spre Nord, spre granița cu România și după aproximativ 30 Km părăsim șoseaua ce duce la Vama Veche, luând-o la

dreapta spre coastă. Depășim o pădurice și ajungem într-un loc deschis, plin de ruine străvechi. După ce trecem de zidurile și pe sub arcada porții ce închidea cetatea, drumul duce – printre ruine de biserici (majoritatea din secolele XIII-XIV) – spre „Nos Kaliakra” acest pinte în mare care și-a oferit avantajele naturale de protecție – încă din vechime – pentru construirea de fortificații.

Și la Cap Kaliakra se simte progresul făcut de industria turistică bulgară în anii din urmă.

Restaurarea unor intrări în cetate, a capelei „Sfântul Nicolae Făcătorul de Minuni”, organizarea unui mini muzeu cu prezentarea istoriei locului.

De-a lungul timpului, această limbă de pământ natural înzestrată de a deveni o fortăreață a purtat nume ca: Thirisis, Akre, Kaliakra, Kilagra, Gelare. Pentru prima dată thirisienii au fost aceia care și-au dat seama de poziția geografică excelentă și și-au stabilit aici o așezare fortificată, prin secolul V înainte de Cristos.

Conform geografului antic Strabon, în timpul colonizării macedonene, Thirisis-ul trac a devenit citadela lui Lyzimach, unul din succesorii lui Alexandru cel Mare, despre care se crede că și-ar fi îngropat aici mai multe comori.

Mai târziu, când Thirisis-ul a fost încorporat în granițele imperiului trac cârmuit de Remetalk I, tracol Bitus Pharsalas devine strategul cetății și restaurează

fortificațiile inițiale. Nu există consemnări din timpul imperiului roman. Frecvențele invazii barbare de la sfârșitul secolului 3 și pierderea teritoriilor de la Nord de Dunăre de către romani, au redus așezarea în interiorul zidurilor fortăreței. Noul sistem de apărare făcea ca așezarea să includă două părți fortificate separat: una interioară și orașul exterior. Strada principală avea o lungime de 1300 m și traversa citadela de la Nord la Sud și era flancată de construcții ale căror fundații și ziduri

despărțitoare pot fi văzute și azi.

După scindarea imperiului Roman, Thiristis a intrat în granițele Imperiului Roman de răsărit (mai târziu, bizantin).

N u m ă r u l locuitorilor a crescut în secolele 5-6, aşezarea fiind

menționată printre cele 15 orașe fortificate din Sciția Minor, sub numele de Akre Castellum. Cu ocazia săpăturilor arheologice, s-au găsit piese întregi sau fragmente de vase de lut, bijuterii, monede bătute de diferiți împărați din acea perioadă, când au fost ridicate numeroase construcții militare și rezidențiale în interiorul orașului. Orașul a fost abandonat după fondarea statului bulgar, în secolul 7. Coloniștii bulgari care au venit aici prin secolul 10, au găsit numai ruine. Cetatea se dezvoltă din nou și devine un oraș și un port fortificat în secolele 13-14, putând fi găsită pe hărțile de navigație sub numele de Kaliakra.

Numărul mare de biserici – datate secol 13 – descoperite cu ocazia săpăturilor arheologice, dovedește că regatul despot Dobrogea era ecleziastic independent de regele și patriarhul de Târnovo. Kaliakra fiind capitală, era ea însăși un centru ecleziastic. Sistemul religios, viața clericală din a doua jumătate a secolului 14, includea și numeroase biserici și altare în peșteri sau nișe săpate în stânci, una dintre acestea fiind vizitabilă astăzi.

Kaliakra medievală avea un port mare și fiabil. La sfârșitul secolului 14, nordul Dobrogei a căzut sub ocupația otomană (în timpul lui Murad I), dar după scurt timp, domnitorul valah Mircea cel Bătrân a cucerit o parte a Dobrogei incluzând Silistra și Kaliakra. După moartea lui Mircea cel Bătrân, în 1419-1420 (sub Mehmed I), Kaliakra a fost luată înapoi și încorporată în Imperiul Otoman. Treptat populația descrește, importanța cetății de asemeni, Kaliakra decade, astfel că în secolul 18 era doar o mică fortăreață.

În acest secol (mai exact la 31 Iulie 1791), la Kaliakra se mai scrie o pagină importantă de istorie:

flota rusă condusă de amiralul F.F. Ușakov învinge flota turco-algeriană condusă de Hussein Pașa, fapt care pune punct războiului ruso-turc (1787-1791). În cinstea amiralului Ușakov, este înălțat aici, la malul mării, un monument închinat memoriei sale. De asemenea, capela „Sfântul Nicolae” a fost închinată amiralului, care a fost canonizat de biserica ortodoxă rusă.

Am părăsit Cap Kaliakra cu multe informații noi și – de ce nu – simțăminte de mândrie pentru faptul că prezența tracilor și chiar a domnului Țării Românești, Mircea cel Bătrân este consemnată în expoziția muzeului.

Ne întoarcem la „bază”. Hotel „Caliopa” ne așteaptă. După o scurtă refrișare, bufetul suedez de la restaurant „Slavianka” răspunde tuturor gusturilor (chiar și ale mofturoșilor).

Pentru siestă, o plimbare prin stațiune și pe faleza puternic luminată ne asigură un somn bun, căci mâine ne așteaptă o plimbare mai lungă în etapa „la Sud de Varna”, cu destinația **Nesăbăr**.

Fotoreporteri: Mirel Vanca și Dan Mihălcescu

În Panteonul dascălilor

George Bărnănescu

- profesor, mentor, prieten și soț -

Rodica Bărnănescu

În aprilie 2002, la Academia Tehnică Militară din București, a avut loc *Simpozionul omagial "George Bărnănescu"*. A fost o ocazie emoționantă de onorare a unui profesor deosebit, care a predat numai patru ani la Academia Tehnică Militară (în jurul anilor '55) dar a fost prețuit și adorat de cadrele didactice pe care le-a format, de primii doctoranzi pe care i-a avut și de generații de ofițeri ingineri care au ieșit din acea școală. Au fost rostite alocuțiuni pline de conținut despre personalitatea sa, despre invențiile și opera sa originală. Eu am fost musafirul de onoare și am ținut o prezentare.

Un laborator al acestei Academii a primit numele "Academician George Bărnănescu", înscris pe o placă de bronz, deasupra intrării. Înăuntru, deasupra tablei, era montată o placă de marmură cu efigia sa în bronz și semnătura sa. Eu am avut onoarea (și emoția) să dezvelesc placa, pe care nu o văzusem înainte! S-a organizat o expoziție omagială cu documente, brevete, lucrări și obiecte personale – aduse de mine. Comemorarea s-a încheiat cu o recepție.

În aceeași zi s-a ținut și o slujbă religioasă de pomenire la Biserica "Sf. Silvestru" din București. O slujbă minunată, cu cor și trei preoți, incluzând una dintre cele mai respectabile figuri duhovnicești din România – părintele Galeriu!

Părintele a ținut și o cuvântare în care a elogiat personalitatea lui George Bărnănescu, povestind o întâmplare adevărată pe care o trăise cu ani în urmă!

Avea un nepot student la inginerie la Iași care se mutase în București și dorea să se transfere cu studiile la Politehnică. Având greutăți și fiind refuzat continuu, a hotărât să se ducă în audiență la Rectorul Politehnicii. Ca față duhovnicească, îmbrăcat în sutană și probabil recunoscut după figura sa parcă coborâtă din icoane, nu a fost luat în seamă de cerberii

din antecameră, care au hotărât să nu-l lase să-l vadă pe rector! L-au anunțat pe rector că nu merita să-și irosească vremea cu acea audiență!

Dar George Bărnănescu a hotărât altfel! A ieșit din cabinet, l-a salutat pe preot și l-a condus personal în cabinetul său, unde au stat de vorbă și apoi a dat dispoziție să se rezolve cazul transferului nepotului! Într-o perioadă când societatea înfiera religia și disprețuia pe slujitorii ei, George Bărnănescu a avut curajul ca în văzul tuturor, să cinstească cum se cuvine pe un om ca părintele Galeriu!

George Bărnănescu a fost un vizionar în profesie, dar și în viața de toate zilele! În profesie, ne îndemna să abordăm teme de cercetare de anvergură și de obicei greu realizabile! De pildă, în jurul anilor 1975 noi cercetam și construim în Catedra de Motoare, la Politehnică, motorul de automobil cu distribuție variabilă; de asemenea, studiam utilizarea hidrogenului și a metanolului în motoare. În SUA, în anii '80, aceste idei abia prindeau viață și cercetătorii americani erau destul de sceptici cu privire la potențialul lor. Stimulat de efectele crizei de petrol în Statele Unite, George Bărnănescu a început să se ocupe de concepte noi, care să permită folosirea combustibililor alternativi și a combustibililor "degradați" în motoare. Atunci s-au născut ideile sale pentru realizarea motorului "omnivor", prin concepția originală a sistemului de ardere și a sistemului de injecție: este vorba de "motorul cu ardere hibridă" și de "sistemul de injecție cu stratificare" - ce putea injecta motorina și orice combustibil alternativ sau degradat printr-un singur injector, în cadrul aceluiași ciclu și în proporții predeterminate. Pentru ambele idei, el a obținut patente internaționale; motorul omnivor a constituit un prilej de dezbateri interesante și George Bărnănescu a fost nominalizat pentru premiul Sadi Carnot. Discutând despre aceste realizări, îmi spunea cu mândrie că ideile motorului omnivor infloriseră cu mulți ani înainte, la Academia Tehnică Militară, în cadrul lucrărilor de doctorat ale primilor lui absolvenți militari. Obişnuia să spună cu modestie: "Succesul fiecăruia dintre noi se sprijină pe ceea ce au creat înaintașii noștri!"

În viața de toate zilele, visa să călătorească și să viziteze toată lumea, să cunoască natura și culturile, locurile deosebite. Nu se temea să conducă mașina pe nisipurile Saharei! Am navigat în canoe, pe apele fluviului Orinoco, când știam că sub noi bancuri de

pirana abia așteptau ocazia unui ospăț copios. Am zburat cu un mic avion personal peste Cascada Salto Angel din Venezuela - cea mai înaltă din lume - și, în timp ce eu eram ascunsă sub scaun, de frică, el glumea cu piloții și fotografia cascada. Am intrat cu elicopterul într-un crater de vulcan în

Hawai și am urcat toate piramidele din Mexic, deși Puiu șchiopăta, chinuit de un acces de flebită.

Menționez modul în care George Bărnănescu își educa colectivul catedrei, fiind un exemplu personal. Îmi amintesc Conferințele Internaționale de Motoare din 1967 și 1970 – evenimente de anvergură mondială realizate într-o țară care se afla încă în afara circuitului de informație științifică internațională. Profesorul Bărnănescu participase la conferințe în străinătate și își dorea să poată realiza și în România așa ceva. Întreg colectivul catedrei era angrenat în organizarea conferinței. Am lucrat săptămâni în șir până târziu în noapte! Profesorul Bărnănescu era alături de noi, încurajându-ne și muncind cot la cot! Conferința a fost o reușită! Pentru străinii de reputație mondială care au venit a fost o surpriză să cunoască România pe această cale! Pentru noi, Catedra de Motoare, a fost o ocazie rară de dotare cu o adevărată bijuterie: un osciloscop! Nu a fost deloc simplu! Profesorul

Bărnănescu a negociat această tranzacție mult și greu, căci în acea perioadă, un osciloscop se cumpăra numai cu valută iar catedra nu putea folosi o parte din valuta obținută din taxele de participare, pentru aparate de cercetare! Dar a reușit! Am învățat mult din tenacitatea cu care și-a susținut convingerile pentru a învinge o birocrație fără sens.

Dorința de perfecțiune care l-a urmărit toată viața

era evidentă în modul de predare a cursurilor. Toți care i-am fost studenți știm destul despre asta. Prezentarea impecabilă a materialului, creta întotdeauna ascuțită, colecția de crete colorate, compasul pregătit și funcționând perfect, toate formulele pe tablă - niciodată nu era ștearsă vreuna care ar fi folosit mai târziu! Am învățat de la el că această perfecțiune nu venea decât prin muncă asiduă, prin pregătirea fiecărei lecții în raport cu clasa în care preda, cu numărul de table la dispoziție etc.

Una din convingerile lui puternice era aceea că profesorul trebuie să fie și cercetător, iar universitățile – focare de evoluție a științelor și tehnicii. Mie îmi pare normală această teorie, pentru că am crescut cu ea, în timpul meu așa era în România. Dar țin să vă spun că nu toți gândesc așa și, din nefericire, azi această idee este controversată cel puțin în lumea în care trăiesc.

Dacă mi s-ar cere să aleg un singur cuvânt care să exprime o trăsătură personală a lui George Bărnănescu ca om, răspunsul meu ar fi: politețea și purtarea aleasă! Nu suporta vorba dură, aspră, vulgaritatea și grosolăniile! Desigur, foarte mulți au cunoscut persoana publică, dar și în viața particulară a fost același om politic, manierat, cu o purtare care delecta pe cei cu care venea în contact și îi făcea să se simtă deosebiți. În ceea ce mă privește, am beneficiat de această politețe atâția ani, încât a devenit o a doua natură. Singurul dezavantaj este că am

devenit o răsfățată. Să mă explic printr-un exemplu: de obicei, într-un restaurant, soțul meu alegea și îmi oferea locul cel mai bun la masă, adică cel cu vederea spre sală, spre acțiune. În lumea în care trăiesc acum, mai puțin protocolară și cu viața pe fugă, nu se întâmplă tocmai așa întotdeauna!

Este foarte interesant că politețea profesorului Bărănescu era și mai accentuată față de omul simplu, mai jos pe scara socială sau față de cei mai tineri! În acest caz, beneficiarii se simțeau parcă înnoiați de atenția lui! M-a impresionat un caz semnificativ din perioada când era rector. De Ziua Internațională a Femeii a dorit să ofere fiecărei femei din Politehnică, o garoafă și o mică felicitare. Personalul Politehnicii includea și femei de serviciu, care au primit evident câte o garoafa și o felicitare personală! Mi-a povestit, aproape jenat, cum o biată femeie de serviciu a venit la el emoționată, cu lacrimi în ochi și a vrut să-i sărute mâna! Nimeni nu-i trimisese până atunci o floare și o felicitare personală!

Aspectul impecabil în care profesorul nostru se prezenta în public și în viața de toate zilele deveniseră legendare și erau, de asemenea, un exemplu pe care mulți dintre noi îl urmam.

Iubea muzica, avea o excelentă ureche și memorie muzicală, îi plăcea să cânte la pian și experimenta cu multe alte instrumente, dar iubea cu deosebire acordeonul, care l-a însoțit toată viața, începând din anii liceului, când și l-a cumpărat cu banii câștigați din meditații de matematică. Petrecerile noastre aveau întotdeauna elemente muzicale, de obicei române, cântece de inimă albastră și melodii lăutărești. Era gata să cânte oricărui musafir cântece la cerere și reușea după ureche și din memorie să recompună orice melodie. M-a învățat să transpun melodii, să fac armonii și acorduri interesante! (îi plăceau în spe-

cial acordurile în game minore care - cum spunea el - "îți frâng sufletul de emoție").

Iubea mașinile și îi plăcea să le conducă repede! Toate mașinile pe care le-a avut purtau nume interesante și aveau personalitate! Erau în foarte bună stare, ținea să fie perfecte și curate, dar apoi le exploata fără milă pe orice fel de drumuri! Ii plăcea geografia și cunoștea bine toate drumurile României, căci le străbătuse în primii ani de inginerie cu "Bomboana" și cu "Agripina"! Apoi a învățat pasurile Italiei, munții Austriei și Germaniei, ghețarii Elveției și avenue-urile Franței! Pustiurile din Africa și Canioanele Americii l-au fermecat și a plătit amenzi destul de piperate, întrucât limita de viteză îi îngredea ceea ce nemții numesc "fahrverknugen"!

Despre fiecare din trăsăturile celui ce a fost George Bărănescu aș putea vorbi ore în șir, căci am fost alături de el timp de peste 30 de ani. A fost o viață interesantă, aventuroasă, plină de stimulente, bogată în evenimente, am trăit înconjurați de familie și de prieteni, atât români cât și străini din diverse colțuri ale lumii! Plecând din România ne-am adaptat unui alt mod de viață și am reușit să-l împletim armonios cu felul nostru de a gândi. Soțul meu considera că aceste experiențe și adaptarea la alte condiții te fac mai tolerant și mai înțelegător. Am împartășit acest mod de gândire, care a devenit un principiu de viață și pentru mine.

Ion Stănescu

După absolvirea facultății în anul 1961, am fost repartizat la Uzina Electroputere din Craiova, ca inginer stagiar tehnolog la Fabrica de Mașini Rotative - Secția Mecanică.

Am început activitatea la începutul lunii octombrie întâlnind la aceasta uzină încă trei colegi de an: Jan Peloiu, Zaharia Ciorecan și Ilie Vîlceanu.

Contactul cu o uzină mare mi-a fost benefic. Am avut ce învăța, întrucât aici se aplicau procese tehnologice dintre cele mai avansate la nivelul anului 1961. Mai dificil a fost să ne descurcăm cu salariul de stagiar de 1100 lei, în condițiile în care uzina nu ne-a asigurat locuință și nici măcar vreo promisiune.

A trebuit să ne căutăm în oraș loc pentru dormit. Împreună cu Jean Peloiu am găsit o cameră, împărțind timp de doi ani și necazuri și bucurii. La fel s-au descurcat și ceilalți doi colegi.

De distracții nu ne puteam plânge. Erau de toate: teatre, cinematografe, echipa de fotbal în divizia A, renumitul parc al Craiovei, împrejurimi frumoase, locuri de dans etc.

Pentru a mai câștiga un ban în plus, ca să fac față cheltuielilor zilnice, m-am angajat și ca profesor la Grupul Școlar al uzinei, predând diverse materii, atât la școala profesională, cât și la școala tehnică de maiștri.

Lipsa locuinței m-a determinat ca în anul 1963 să plec cu demisie de la această uzină, care nici nu asigura locuință, dar nu acorda nici transferul.

Astfel am părăsit atât orașul cât și ministerul.

În anul 1963, m-am angajat tot ca inginer tehnolog, la o întreprindere de construcții și reparații utilaje din cadrul Ministerului Industriei Lemnului în orașul Sibiu.

Am lucrat în cadrul acestui minister timp de 13 ani, ocupându-mă de construcții și reparații de utilaje folosite în industria lemnului.

În anul 1965 m-am căsătorit, motiv pentru care

m-am transferat în interesul serviciului, la Întreprinderea de Construcții și Reparații Utilaje din București.

Am fost promovat pe rând în funcțiile: șef serviciu Constructor Șef, șef serviciu Tehnolog Șef, fiind transferat în anul 1969, ca inginer principal în cadrul Ministerului Industriei Lemnului.

După scurt timp, tot în anul 1969, am fost promovat în funcția de șef serviciu Tehnic al unei centrale de utilaje din cadrul Ministerului Industriei Lemnului (GIRCUIL)

În anul 1967 s-a născut primul copil – Daniela.

Din nefericire, mariajul nu a fost reușit, motiv pentru care, în anul 1974 am divorțat.

La vârsta de 35 de ani, respectiv în anul 1972, am fost promovat ca director la Uzina de Construcții și Reparații Utilaje pentru Industria Lemnului-București.

Întrucât în epoca comunismului, “la cadre” nu am declarat în totalitate situația mea familială, am fost depistat și schimbat din funcție, pe motiv că socrul meu a avut o condamnare politică fiind membru fruntaș al Partidului Liberal.

Așa am ajuns ca șef Birou Import-Export la Centrala de Utilaje și Piese de Schimb din cadrul Ministerului Industriei Lemnului.

În 1975 m-am recăsătorit, cu Cristina, de profesie economistă, alături de care mi-am petrecut cei mai frumoși ani din viață și cu care veneam la aproape toate întâlnirile noastre colegiale.

În anul 1976 s-a născut a doua fiică – Angelica.

Întrucât hazardul a făcut ca și socrul meu din a doua căsătorie să aibă o condamnare politică, a trebuit să mă consolez cu această realitate și să-mi iau gândul de la vreo altă promovare. Așa că am considerat că trebuie să trăiesc viața din plin.

Am făcut concedii și excursii în toate locurile pitorești din țară.

Am vizitat, atât in interes de serviciu cât și în excursii, toate țările din est: URSS, Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia .

În Vest nu am avut acces, cu o singură excepție: în anul 1984 primul secretar de atunci

al secto-rului 6, m-a luat pe garanție și mi s-a permis să plec la Sevilla, la meciul de fotbal *Steaua-FC Barcelona*.

După anul 1989 am mai făcut excursii în Egipt, Grecia, Turcia, Israel, Tunisia.

Pe linie profesională , în anul 1976 am părăsit Ministerul Industriei Lemnului și am revenit la MICM, angajându-mă ca inginer șef de șantier la Grupul de Șantiere Montaj Cazane din cadrul Uzinei "Vulcan" București.

M-am ocupat de construcții- montaj și reparații cazane și centrale termice în diverse orașe din țară și din RDG și Cehoslovacia.

Am ocupat pe rând funcții de șef birou și șef secție, iar în anul 1991 am fost promovat ca director la Filiala de Echipamente și Piese de Schimb din cadrul societății comerciale "Termoenerg" SA.

Pentru noi însă, revoluția a venit prea târziu, așa că în 1997 m-am pensionat.

În luna octombrie 2001, am avut cel mai trist moment din viață. Decesul subit al soției Cristina, care prin plecarea ei dintre cei vii, a lăsat în urmă numai lacrimi. Durerea a fost așa de mare pentru că a doua căsnicie, spre deosebire de prima, a fost foarte reușită. Ne realizasem tot ce ne-am dorit în viață. Ne-am înțeles de minune. Deschisese

pentru fiica noastră Angelica, absolventă a Facultății de Farmacie, *Farmacia Kiseleff*, în Piața 1 Mai. Pentru început spațiul l-am închiriat iar ulterior, l-am cumparat.

Am rămas numai cu Angelica.

Împreună am

încercat să găsim soluții pentru a ieși din această stare. După luni de zile, am ajuns la concluzia că ocuparea timpului liber te face să uiți de durere.

Având puțină experiență și având o casă de vacanță în satul Lilieci, comuna Sinești, județul Ialomița, construită cu soția după 1989, am decis să deschidem a doua farmacie în această casă.

Așa că în prezent, sunt eu pensionar, dar nu prea am timp să mă plimb prin Cișmigiu.

Problemele de management de la ambele farmacii, la care avem 8 salariați, sunt multiple și zi de zi îmi ocupă timpul liber.

Singura întâlnire de suflet pe care mi-o permit este cea cu colegii mei, întâlnire de la care mă străduiesc să nu lipsesc.

La vila de la Lilieci, cu familiile lui Calipso, Adrian, Ozi.

Concursul nostru

I. Fotografii de copii

1. Sâc, că nu dorm!

2. Tzai tzien! (adicătelea pe românește “La revedere!”)

4. Prințesa trandafirului

3. Interesantă chestia asta! Să o gust, să nu o gust?

Atențiune:

Așteptăm în continuare fotografii de copii până la 20 iunie (pentru că revista pe luna aprilie s-a expedit prin e_mail la timp dar nu s-a difuzat și celor care o primesc pe hârtie), după care vă cerem votul.

In memoriam

Mihai Berciu

Gheorghe Vasile

Scriu aceste rânduri cu multă tristețe și durere în suflet deoarece, Mihai Berciu este cel de al doilea coleg și prieten bun, după Vasile Guriță, cu care am locuit în aceeași cameră de cămin în anii studenției și care, mult prea devreme, la numai 64 de ani, a trecut în neființă. Durerea mea este amplificată și de faptul că, dintr-o regretabilă eroare, decesul lui Mihai a fost anunțat în anul 2001, la agapa de 40 de ani de la absolvirea facultății, când de fapt, el s-a stins din viață la 1 februarie 2004.

Se pare că ciudata premoniție l-a afectat foarte mult, fapt ce mă determină ca și pe această cale, în numele celor care fără intenție au greșit, să cer iertare familiei sale pentru eroarea comisă.

Mihai Berciu s-a născut la 30 septembrie 1939, fiind cel mai mare dintre cei 3 băieți ai unei familii de intelectuali. Copilăria și-a petrecut-o la Carei, unde a făcut și studiile preuniversitare. A fost un elev sârguincios, cu înclinații mai mult umaniste decât tehnice, fiind pasionat de cultură în general și de lectură în special. Când l-am cunoscut, citea cu nesaț carte după carte. Noptiera sa din camera de cămin era plină de tomuri scrise de cei mai diverși autori. Am fost beneficiarul direct al acestei preocupări, deoarece Mihai nu numai că îmi recomanda o serie de cărți necunoscute de mine, dar îi plăcea să-mi și citească ore întregi pasaje din acestea, pentru a mă determina să le citesc eu însumi.

Îmi amintesc și acum, cu o anumită încântare, fragmente din Dostoievski, Tolstoi, Hugo ascultate de mine stând lungit în patul de alături, precum și comentariile pe care le făcea asupra unor personaje, ca un veritabil critic literar.

Locuind într-o zonă cu populație maghiară învățase ceva ungurește, împărtășindu-ne și nouă cunoștințe, cuvinte și expresii ungurești. Eu am utilizat cu mare succes aceste cunoștințe în prima mea tabără studențească, la Izvorul Mureșului, în anul IV, când un grup de studenți de anul II de

La agapa din 1981.

la Cluj s-au atașat de mine (NR: Măi, să fie, chiar un grup întreg?!) alintându-mă "Loțico" (Vasilică). Pe colegul Mihai Ene s-au străduit să-l învețe un cântec unguresc la modă prin 1958, pe care acesta se încapățâna să-l cânte fără să știe ce înseamnă cuvintele.

Rod al unei educații alese, avea o modestie și o finețe în comportament astfel încât, deși, după părerea mea, era la acea vreme mai cultivat decât mine, nu m-am simțit niciodată în inferioritate, între noi fiind relații de mare sinceritate și prietenie.

Era generos, gata să te ajute în orice împrejurare și în cel mai dezinteresat mod. Îmi amintesc cu plăcere de faptul că îmi ținea întotdeauna loc la sala de lectură, când pleca înaintea mea la bibliotecă, îmi împrumuta caietele de seminarii la unele materii la care aveam același asistent, dacă el avea orele înaintea mea, eu putând în acest mod să știu rezolvările exercițiilor propuse de asistent, dinainte; mă ajuta la examene cu notițe, cursuri sau probleme și bilete de examen rezolvate, de care m-am folosit din plin.

Fiind ceva mai înstărit decât restul colegilor

de cameră, primea des pachete de acasă care, în stil ardelenesc, erau întotdeauna consistente și gustoase, de aceea le savuram în colectiv cu multă poftă. Îmi amintesc și acum, după aproape 50 de ani, purcelul de lapte cu mărul în gură și găscă umplută trimise de părinții lui Mihai, de la Carei. Pentru prima dată în viață vedeam așa ceva și le-am mâncat cu multă plăcere, împreună cu Ilie Vâlceanu și Vasile Guriță.

Deși nu eram colegi de grupă, știu că era apreciat și simpatizat în grupa de utilaj chimic, el povestindu-mi adesea despre colegi lui, lucruri interesante. În anul V, devenise un fel de confident a lui Ticu Gheorghiu, căruia îi făcuse cunoștință cu o fată foarte frumoasă de la chimie industrială, pe care Mihai o știa, acesta la rândul lui făcându-i multe confidențe despre viața lui specială ca nepot al lui Gheorghiu Dej. Mi-a povestit cu lux de amănunte întâmplările de la practica lor la Făgăraș, cu care prilej Scia Dan a fost exmatriculat. Fac o mică digresiune și povestesc că Scia Dan, după anul de exmatriculare, a continuat studiile și la absolvire a fost repartizat la IMUM Medgidia, unde ne-a fost coleg, la serviciul tehnic, mie și lui Guriță. Era un tip foarte pedant, distant cu cei din jur și nu admitea să i te adresezi altfel decât *tovarășul inginer Scia*.

În cadrul căminului 303 am jucat mult fotbal împreună cu Mihai, coleg și la orele de sport. În anul III, am susținut examenul la disciplina fotbal cu profesorul Miu, care era jucător la Sportul Studentesc. Mihai era apreciat ca fotbalist mai mult decât mine care, la proba de lovituri de la 11 metri, am ratat 2 din 3 lovituri.

În anii IV și V începusem să frecventăm cu mai multă ardoare ringurile de dans de la 303, Buzești, Moxa, Ștefan Furtună, Casa Studenților și împreună cu Adrian Bogdanovici alcătuiam un “trio formidabil”. Ne recomandam: Jorj, Mișu și Adi, când cunoșteam fete noi și simpatice. Așa se face că, la revelionul 1961, am ajuns la Institutul Pedagogic (Sorbona), unde colegul nostru Farsch Hans avea o soră studentă. Aceasta ne-a făcut cunoștință cu două colege, Silvia și Doina, cu

care am petrecut revelionul și ne-am mai întâlnit de câteva ori după aceea. Nu știam atunci că una dintre aceste fete, Silvia, avea să devină peste câțiva ani, soția lui Mihai.

La absolvire, Mihai Berciu a fost repartizat la Combinatul Chimico-Metalurgic Baia Mare, iar eu la IMUM Medgidia. Ne scriam destul de des în acea perioadă, povestindu-ne reciproc succesele profesionale și experiențele amoroase (cu exagerările și înfloririle de rigoare). Ne-am dat o dată întâlnire la București, la “Trocadero” și apoi la Bogdanovici acasă. Ne-am povestit multe și ne-am simțit bine. Adrian ne-a cântat la pian acasă la el, lucru ce m-a impresionat mult. Aceasta m-a determinat ca peste circa 20 de ani, să-mi cumpăr un pian și pe amândoi copiii mei să îi dau la școala de muzică, unde au făcut 8 clase de pian. La acea întâlnire, Mihai mi-a povestit că s-ar putea să vină în București cu serviciul, cât mai curând. Nimic însă despre Silvia.

În 1963, întradevăr Mihai s-a mutat în București, la uzina de țevi “Republica” și s-a căsătorit cu Silvia, devenită profesoară de matematică. I-am urat “casă de piatră” și mult noroc.

În București, Mihai a lucrat 32 de ani la “Republica”, atât la uzina de țevi cât și la Centrala Industrială de Produse Metalurgice, iar după 1989 la “Republica SA”. A îndeplinit diverse funcții, unele de conducere fiind și director de export. De fapt, o bună perioadă de timp a coordonat activitatea de import-export. Aceasta l-a ajutat ca în 1995 să-și deschidă propria sa afacere creind firma “Metal Business International”, a cărei președinte a fost până la deces.

Mihai și Silvia au o fiică Gabriela, născută în 1968. Este absolventă a facultății de Finanțe-Contabilitate din cadrul Academiei de Studii Economice București și în prezent lucrează la o bancă. Este căsătorită și nu are copii. Silvia are 64 de ani, este pensionară și locuiește în București, într-un bloc cochet din Calea Plevnei. În același bloc locuiește și fiica sa Gabriela, cu soțul ei.

Correspondență

de la Emil Olaru

Cele 7 minuni din România în perioada lui Ceaușescu:

1. Toată lumea avea de lucru!
2. Deși toată lumea avea de lucru, nimeni nu muncea!
3. Deși nimeni nu muncea, planul se facea peste 100 % !
4. Deși planul se facea peste 100 %, nu se putea cumpăra nimic!
5. Deși nu se găsea nimic de cumpărat, toată lumea avea de toate!
6. Deși toată lumea avea de toate, toți furau!
7. Deși toți furau, niciodată nu lipsea nimic!

Despre prietenie:

Vorbe dulci sunt ușor de spus, lucruri drăguțe sunt ușor de cumpărat, dar oameni de treabă sunt greu de găsit.

Viața se termină când tu încetezi să visezi, speranța moare când tu încetezi să crezi, dragostea se termină când tu încetezi să mai ții la cineva, prietenia se sfârșește când tu nu mai împarți.

Așa că împarte cu cine crezi că îți este prieten, iubește fără condiții, vorbește fără intenții, dăruiește fără motive, ține la cineva fără explicații!!

E inima adevaratei prietenii.

Trimite aceste rânduri tuturor celor la care ții, amintește-le de prietenie și nu uita să mi-l trimiți înapoi dacă vrei, dacă simți...

(NR: Ceea ce am și făcut...)

La mulți ani

... pentru cine-i născut în iunie:

2 iunie:	Lidia Niculescu
4 iunie:	Zeno Pircea
12 iunie:	Șerban Teodorescu
16 iunie:	Carol Manițiu
17 iunie:	Sorin Dinescu
17 iunie:	Lucian Voiculescu
18 iunie:	Artemiu Vanca
24 iunie:	Iosif Tempea
27 iunie:	Radu Mihalcea

Apus de soare - Palm Beach. Foto: Stoian Petrescu.

Adrese de e_mail:

- completare -

Stoian Petrescu

vpetresc@bucknell.edu

Așteptăm să ne comunicați și alte adrese.

Caseta redacțională

Redactor fondator: Adrian Popa

Redactor șef: Corina Firuță

tel/fax 021.2237106, ed_alcor@yahoo.com

Redactori șef adj.: Mirel Vanca, Radu Gruia

Tehnoredactare computerizată: Cori Simona Ion